

ת"פ 32987/01/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 32987-01-20 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
בעניין:	מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גינגולד	המאשימה
נגד	
פלוני	
ע"י ב"כ עו"ד מסטרמן	הנאשם

גזר דין

האישומים

הנאשם, כבן 63 שנים, הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בארבעה אישומים שעניינם עבירות אלימות כלפי בת זוגו ובנו.

תיאור העובדות **באישום הראשון** הוא, כי ביום 13.1.20, בביתם, ניטש ויכוח בין הנאשם ובת זוגו (להלן: המתלוננת). לשמע הוויכוח יצא בנם (להלן: המתלונן) מחדרו ושאל לפשר העניין. או אז החל דין ודברים בין הנאשם והמתלונן בענייני כספים. בתוך כך, איים הנאשם על המתלונן: "אתה לא מתבייש, אני ארצח אותך, אני אהרוג אותך", תוך שהניף מקל הליכה עשוי מתכת והיכה בגבו של המתלונן. המתלוננת נעמדה חוצץ בין השניים והדפה את הנאשם, אז הניף הנאשם את המקל שוב לעבר המתלונן, אך המתלוננת הדפה אותו ונפגעה בחזה. המתלונן נטל את המקל. בהמשך, נכנס הנאשם לחדרו, ונטל סכין מן המגירה. המתלוננת סגרה את דלת החדר והפצירה במתלונן לצאת מן הבית היות שהנאשם רוצה להרוג אותו. בהמשך, החל הנאשם לצעוק למתלוננת שתפתח את הדלת וזו השיבה כי תפתח רק לאחר שיזרוק את הסכין מידו. לאחר שהמתלונן יצא מהבית, פתחה את הדלת, והנאשם יצא עם הסכין בידו והחל לחפש אחר המתלונן בחדרי הבית. משהבחין כי המתלונן איננו, נופף בסכין לעבר המתלוננת ואמר לה: "אני ארצח אתכם, אני אהרוג את כולכם", התיישב על הספה והניח את הסכין בחרץ שולחן הסלון. כשעוכב על ידי שוטרים, אמר הנאשם למתלונן: "אתה תראה מה אני אעשה לך, אתה תראה". בגין מעשים אלה, הורשע הנאשם בעבירות של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ותקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק.

תיאור העובדות **באישום השני** הוא, כי ביום 28.12.19, ישבו הנאשם והמתלוננת סביב שולחן, אז החל וויכוח, במהלכו גידף הנאשם את המתלוננת ואמר: "אני אהרוג אתכם". משהעירה לו על אופן התבטאויותיו, התרומם מכסאו, התקרב אליה והכה עם ידו בראשה. בגין מעשים אלה, הורשע בעבירות של אימים לפי סעיף 192 לחוק, ותקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק.

תיאור העובדות **באישום השלישי** הוא, כי במועד שאינו ידוע במדויק בחודש אפריל 2019, ניטש וויכוח בין הנאשם

והמתלוננת אודות כך שמכתבים הממוענים לילדיהם, מגיעים לדירה. הנאשם החל לגדף את המתלוננת, ואמר לה: "אני ארצח אותך". בהמשך, המתלונן ליווה את המתלוננת והסיע אותה אל בתה, שם שהתה מספר ימים. בגין כך, הורשע בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק.

תיאור העובדות **באישום הרביעי** הוא, כי כ-3 שנים עובר ליום 13.1.20, במהלך וויכוח בעניין חובותיהם הכספיים, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהלם באגרוף בפניה ופגע באפה. כתוצאה מכך, דם ניגר מאפה ונגרמה לה חבלה של שטף דם. לאחר מכן, המתלונן הגיע לדירה ולקח את המתלוננת לביתו שלו. בגין מעשים אלה, הורשע בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה, לפי סעיף 382(ג) לחוק.

הנאשם בחר להודות, לאחר שנשמע רוב עדותה של המתלוננת, והוסכם כי יעתור למתן תסקיר.

התסקיר

הנאשם מתואר כמי שעלה ארצה מארצות חבר העמים בשנת 1991, נשוי למתלוננת מעל 40 שנים, אב ל-6 ילדים וסב לנכדים. הנאשם אינו עובד, ומתקיים מקצבת ביטוח לאומי, לאחר שהיה מעורב לפני שנים בתאונת דרכים בה נפצע באורח קשה. מאז, מתאר התדרדרות במצבו הרפואי והנפשי, וזקוק לסיוע יומיומי שבעיקרו ניתן לו על ידי המתלוננת. בין היתר תיאר מצב רגשי מורכב לנוכח הפגיעה במעמדו ומקומו במשפחה, ולרקע תפיסות פטריאכליות. כיום הנאשם מחזיק ברישיון לצריכת קנביס רפואי. כמו כן, מטופל במרפאת אפילפסיה, בשל התקפים חוזרים לאורך השנים. לנאשם נכות רפואית לצמיתות ואי כושר בשיעור 100%.

אין לנאשם כל עבר פלילי.

בעניין העבירות, הנאשם תיאר כי חווה תסכול וייאוש נוכח מעמדו הירוד בעיני בני משפחתו, ופיתח כלפיהם חשדות. בעניין בנו, מסר כי כעס על כך שהתגורר בביתו ולא עבד למחייתו. עם זאת, הכחיש אלימות כלפי בנו וטען כי התנהלותו נועדה לחזק את סמכותו מולו, אשר התרופפה. לדבריו צרך אלוהול בשל הוויכוח עם בנו, אך היה ער למעשיו. הנאשם ביטא צער וחרטה על האירוע, אך שלל נזקקות טיפולית כלשהי.

התרשמות שירות המבחן היא כי הנאשם נוקט התייחסות מטשטשת ומצמצמת ומתקשה לקחת אחריות על העבירות. כמו כן, נעדר אמפתיה כלפי המתלוננת וכלפי בנו, ונוקט גישה קורבנית.

לגבי המתלוננת נכתב כי היא נוקטת גישה סלחנית לרקע קודמים תרבותיים מסורתיים, ומתקשה להציב לנאשם גבולות.

נכתב עוד כי בשלב המעצר, הערכת השרות היתה כי חלה הפחתה בסיכון, בשל ההכרה שביטא הנאשם בצורך לשנות אורחותיו, ובשל ההרתעה שיצר ההליך המשפטי. בעקבות זאת, הומלץ על הקלה בתנאי השחרור. ואולם בהמשך, משהופנה הנאשם לבחינת התאמה להליך קהילתי, שלל כל צורך טיפולי והתקשה להכיר בבעייתיות כלשהי בהתנהלותו. הנאשם מסר כי בשל מצבו הרפואי, יתקשה להתמודד עם האינטנסיביות של ההליך הקהילתי, ולכן נמצא כבלתי מתאים.

בסיכום התסקיר נכתב כי מאז פציעתו, הנאשם פיתח דפוס אלים כאמצעי תקשורת ותחושת שליטה, כשלתפיסתו היותו קרוב למתלוננים נותן לגיטימציה להתנהגות אלימה. ההערכה היא כי קיים סיכון להישנות עבירות אלימות במשפחה, כשהנאשם חסר כלים להתמודדות, בהעדר טיפול. כיוון ששלל נזקקות טיפולית, לא נוצר בסיס להמלצה שיקומית.

הטיעונים לעונש

המתלוננת נקראה להעיד מטעם ההגנה, ואמרה כי כיום, אין אלימות מצד הנאשם, והם חיים יחדיו בטוב, כיוון שהנאשם השתנה. לדבריה, מצבו הבריאותי לא טוב, והוא אף התקשה לאחרונה להגיע למקלט בעת שנשמעו אזעקות. עוד הוסיפה כי הנאשם מתנייד בעזרת הליכון, ואינו יוצא הרבה מן הבית. בקשתה היא כי לא יוטל מאסר כדי שלא להרוס את המשפחה.

ב"כ התביעה הפנה לחומרת העבירות, לשימוש בסכין באישום הראשון, ולחבלות שנגרמו למתלוננת באישום הרביעי. לדעת התביעה, המתחם ההולם בגין האישום הראשון נע בין 8-18 חודשי מאסר. בגין האישום השני, המתחם נע בין מספר חודשי מאסר ועד 18 חודשי מאסר. בגין האישום השלישי, נטען כי המתחם מגיע עד 12 חודשי מאסר, ואילו בגין האישום הרביעי והאחרון, נטען כי המתחם נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר. התביעה עתרה לקבוע מתחם נפרד לכל אחד מן האישומים, ולהטיל בסך הכל מאסר שלא יפחת מ-12 חודשים. ב"כ התביעה הפנה לכך שנשמעה עדות המתלוננת וממנה עולה כי אין המדובר באירוע חד פעמי, כי אם בהתנהלות מתמשכת ואלימה, לרבות תוך שימוש בסכין, וגרימת חבלות. כמו כן, הפנה להתרשמות שירות המבחן לפיה קיימת מסוכנות מצד הנאשם כלפי בני משפחתו, ואין למעשה אופק שיקומי בשל עמדת הנאשם לפיה אינו נזקק לטיפול. התביעה ערה לגילו של הנאשם ולמצבו הרפואי, אך נטען כי נסיבות אלה נסוגות מפני הערכים המוגנים. התביעה הפנתה לאסופת פסיקה בעניין המתחם והעונש הראוי.

ב"כ הנאשם טען כי יש לראות את מכלול הנסיבות, ובעיקר מצבו הבריאותי של הנאשם, וחלופי הזמן מאז העבירות. נטען כי העבירות בוצעו כשכבר היה הנאשם "שבר כלי" לאחר התאונה, ויש לראותן כתוצאה של אומללות ולא של בריונות תוקפנית, לצד הכיעור שבמעשים. נטען כי הנאשם אינו אלים, אלא שמה בעקבות מצוקתו, וזה הגורם לאישום הראשון. לאחר האירוע חדל לשתות וכיום משפחתו אוהבת אותו, ומכה על חטא בשל תלונתה למשטרה. כיום הנאשם במצב סיעודי, ונדרש לעזרה יומיומית, הוא נופל ויש להרימו וכו'. בעניין עמדותיו של הנאשם כלפי הצורך בטיפול, נטען כי אין לו הכלים והכישורים הנדרשים לצורך השתלבות בטיפול, אך הביע צער וחרטה. נוכח מצבו, נטען כי אף אחד משיקולי הענישה לא דורש שליחתו של הנאשם למאסר והדבר ירסק את משפחתו. ב"כ הנאשם טען כי מתחמי הענישה שהציגה התביעה מוגזמים, בשים לב לכך שלא נגרמו מומים או שברים, ובשל חלופי הזמן. לגבי האישום הרביעי, נטען כי אמנם תחתית המתחם היא מספר חודשי מאסר, ולו בעבודות שירות, אך במקרה זה, ראוי לחרוג מהמתחם משיקולים של מצב רפואי, בהתאם להלכת לופליאנסקי. לדעת ב"כ הנאשם, ניתן להסתפק בימי מעצרו של הנאשם בשלב החקירה (10 ימים), ולהטיל ענישה ללא מאסר נוסף, וללא קנס שיכביד על המשפחה.

הנאשם בדברו האחרון ביקש סליחה ואמר שעשה טעות.

מתחם העונש ההולם

אין צורך להאריך בעניין חומרתן המופלגת של עבירות אלימות כלפי בני משפחה, ובעיקר כלפי בת הזוג. בעניין זה כבר נאמר כל שניתן, ומחובתו של בית המשפט לתרום תרומתו למאבק בתופעה מעוררת סלידה זו.

לאחרונה דן בית המשפט בעניינו של נאשם שביצע שורת עבירות אלימות כלפי בת זוגו, ברע"פ 7887/20 **עבאדין נ' מד"י** (10.1.21). באותו עניין הורשע הנאשם בשלושה אירועים בהם תקף את בת זוגו. המדובר היה במסכת חמורה ומתמשכת של אלימות והשפלות, שאף הותירו חבלות בגופה. בבית משפט השלום הוטלו עליו 11 חודשי מאסר, אך

התביעה ערערה על קולת העונש. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור וקבע כי המתחם ההולם נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר, והטיל 20 חודשי מאסר. הנאשם לא השלים עם ההכרעה וביקש רשות ערעור לבית המשפט העליון, אך בקשתו נדחתה. למרות שדובר שם במקרה חמור יותר מעניינו של הנאשם דנן, ראוי להביא את דברי בית המשפט העליון שנאמרו מפי כב' השופט קרא, בנוגע לעבירות אלימות במשפחה:

בדין פסק בית המשפט המחוזי כי בית משפט השלום שגה כשקבע מתחם ענישה מקל שאינו משקף מתן משקל ראוי לעקרון ההלימה ולמידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים. יפים לעניין זה הדברים הבאים:

"קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה." (ע"פ 669/12 עמיאל נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (19.4.2012)).

גם ברע"פ 8136/18 פלוני נ' מד"י (27.5.20), התייחס בית המשפט העליון לחומרת העבירות:

למרבה הצער, לאחרונה רבו מקרי האלימות נגד נשים, בפרט בתוך מערכת היחסים הזוגית. תופעה חמורה זו יש להוקיע מכל וכל. הגינוי החברתי צריך למצוא ביטוי מעשי בענישה מחמירה ומרתיעה ביחס למי שהורשעו בעבירות מין ואלימות כלפי בנות זוגן. הדברים אף נכונים שבעתיים בנוגע לעבריינים שהורשעו בעבר בעבירות אלימות בתוך המשפחה, וחזרו לסורם.

ואמנם, מדיניות הענישה בגין עבירות אלימות במשפחה, בייחוד כשמדובר בהתנהלות מתמשכת, ובמקום בו נגרמו חבלות, היא מחמירה. במקרים רבים מטילים בתי המשפט עונשי מאסר מכבידים, ובייחוד כשהמדובר במי שצברו לחובתם עבר פלילי, או שלא התקיים תהליך שיקום מוצלח בעניינם (למשל: רע"פ 1805/11 **שמחייב נ' מד"י** (7.3.11); רע"פ 8323/12 **שוקרון נ' מד"י** (19.11.12); ע"פ 4800/12 **סולומון נ' מד"י** (12.2.13); ת.פ. 18261-12-10 **מד"י נ' מיצקו** (18.10.12); ת.פ. 33944-12-09 **מד"י נ' סעדיה** (17.1.11); ת.פ. 19585-06-15 **מד"י נ' סיבאני** (14.9.14)). אמנם, קיימים מקרים רבים בהם הסתפקו בתי המשפט בעונשים של מאסר בעבודות שרות, או אף בענישה הצופה פני עתיד, אך זאת בהתקיים שיקולי שיקום משמעותיים (רע"פ 1923/11 **חטיב נ' מד"י** (10.3.11); ת.פ. 1345-08 **מד"י נ' ששון** (18.2.09); ת.פ. 16979-05-13 **מד"י נ' אדמה** (30.11.15); ת.פ. 2522-08 **מד"י נ' אביטבול** (14.2.10)).

בעת האחרונה הוטלו עונשי מאסר מכבידים בגין עבירות אלימות כלפי בת הזוג, וערעורים שהוגשו על חומרת העונש, נדחו על ידי בית המשפט המחוזי (מרכז), כפי שהפנתה התביעה (עפ"ג (מח' מרכז) 23421-06-18 **פלוני נ' מד"י** (4.3.19); עפ"ג (מח' מרכז) 60542-02-19 **נחום נ' מד"י** (21.5.19); עפ"ג (מח' מרכז) 19524-11-20 **אלעביד נ'**

מד"י (13.12.20). אמנם המקרים שנדונו בערעורים הללו כללו נסיבות חמורות מאלה שלפניי, בשל האכזריות שנלוותה לעבירות, או חבלות משמעותיות יותר שנגרמו. עם זאת, יש בהחלטות כדי ללמד על מדיניות הענישה המנחה, שהיא מחמירה. בנוסף, הפנתה התביעה לגזר הדין שניתן על ידי, בת"פ 22381-11-20 מד"י נ' אבו חובזי (10.5.21), שם הוטל מאסר בן 12 חודשים בגין 3 אירועי אלימות כלפי בת הזוג, ואמנם קיים דמיון מסוים בין המקרים.

עוד יש להזכיר כי התייחסות מחמירה במיוחד נוקט בית המשפט העליון ביחס לשימוש באלימות כלפי בני משפחה, תוך שימוש או איום בסכין. ברע"פ 10162/16 ואקנין נ' מד"י (23.1.17), נדחה ערעורו של הנאשם אשר במספר אירועים תקף את בת זוגו ביריקה וחניקה, כיבה עליה סיגריה, איים עליה בעודו אוחז סכין, שבר את מכשיר הטלפון שלה, משך בשערה והטיח את ראשה לכביש. על אותו נאשם הוטל מאסר למשך 36 חודשים וכן הופעלו 6 חודשי מאסר על תנאי במצטבר.

בענייננו, כפי שהובא לעיל, הנאשם נהג באלימות חמורה כלפי בת זוגו, בשלושה אירועים נפרדים. בכל פעם בחר להכותה בראשה, או בפניה, ובכך משנה חומרה, הן בשל החשש להותרת מום ממשי והן בשל האפקט המשפיל של המעשים. כל זאת עשה הנאשם בשל תחושותיו כי מעמדו הפטריאכלי התערער, וככל הנראה סבר כי בדרך זו ישוב כבודו למקומו. באירוע המאוחר ביותר, נושא האישום הראשון, עולה מן העובדות כי הנאשם איבד שליטה על כעסיו ותסכוליו. בהתקף של זעם היכה את בנו במקל ואף איים על המתלוננת ועל בנם בסכין, כי ירצח אותם. נקל לתאר את הבהלה שאחזה במתלוננת, עת סבב הנאשם ברחבי הבית בחיפוש זועם אחר בנו, כשהסכין בידו, ומי יודע כיצד היה האירוע מסתיים, אלמלא דאגה למלט את הבן מן הבית. באירועים השני והשלישי, שוב תקף הנאשם את המתלוננת ואיים עליה ברצח. באירוע הרביעי, שהיה המוקדם ביותר, תקף אותה באופן ברוטלי באגרוף שהלם בפניה, ונגרמה לה חבלה באף.

כיוון שהנאשם בחר להודות בעיצומה של פרשת ההוכחות, היתה לבית המשפט ההזדמנות להתוודע למתלוננת, ולשמוע מפיה אודות מסכת האלימות, שהתפרצה מצד הנאשם פעם אחר פעם. מעדותה עלה גם הגוון המשפיל של העבירות, עת נהג נאשם לגדף אותה ואת בני משפחת מוצאה, לאזני הנוכחים בבית. עוד עלה, כי לאחר פרצי האלימות, נאלצה לא פעם לעזוב את הבית בחסותו של אחד מילדיה, עד יעבור זעם. בעניין האירוע המאוחר, העידה כי הנאשם היה תחת השפעת אלכוהול וכדורים. ניכר היה מעדותה כי לא ניסתה להשחיר את פניו של הנאשם, אלא להיפך. מאמציה כוונו למעט מחומרת האירועים, והרושם שנותר הוא כי למרבה הצער הסתגלה להתנהגות הנאשם, אך אין בכך כדי למעט מן החומרה.

האירוע נושא האישום הראשון התרחש בינואר 2020; האירועים נושא האישומים השני והשלישי התרחשו על פני שנת 2019, ואילו האירוע נושא האישום הרביעי התרחש בשנת 2017. הנה כי כן, המדובר במסכת מתמשכת של אלימות. לדעתי, נוכח פערי הזמנים בין העבירות, לא ניתן לראות בהן אירוע מאוחד, אלא מחובתו של בית המשפט לקבוע את המתחם ההולם לגבי כל אחד מהם בנפרד, כהוראת סעיף 40(ג) לחוק העונשין. לצד זה, ייגזר עונש כולל לכל האירועים.

בהתאם למדיניות הענישה, ולאור נסיבות העבירות, אני קובעת כי המתחם ההולם בגין האישום הראשון נע בין מאסר למשך מספר חודשים שיכול שירוצה בעבודות שירות, ועד 6 חודשי מאסר; המתחם בגין האירוע נושא האישום השני והשלישי נע בין עונש הצופה פני עתיד, ועד 4 חודשי מאסר, לכל אירוע; המתחם בגין האירוע נושא האישום הרביעי נע בין מאסר למשך מספר חודשים, ועד 12 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם

כפי שנכתב לעיל, אין לנאשם כל עבר פלילי.

לצד זה, הפרשה כוללת עבירות שבוצעו עוד בשנת 2017, כך שמדובר בשורת עבירות על פני תקופה ממושכת, אשר המתלוננת נצרה בלבה, ולא נודעו עד לאחרונה.

עולה מן התסקיר כי הנאשם חווה מצב רגשי מורכב לנוכח הפגיעה במעמדו ומקומו במשפחה, בעקבות תאונה קשה שעבר. ואולם, לצד האמפתיה למצבו, לא ייתכן כי קשייו יובילו לעבירות אלימות כלפי בני משפחתו, ובייחוד כלפי המתלוננת שהיא זו הסועדת אותו ודואגת לכל צרכיו.

מה שמחמיר את המצב הוא גישתו של הנאשם, אשר על פי התסקיר הביע צער, אך מתקשה ליטול אחריות ונוקט גישה קורבנית. הנאשם שלל כל נזקקות טיפולית ולכן לא שולב בתכנית שיקומית, ולא קיים אופק שיקומי בעניינו. התרשמות שרות המבחן היא כי הנאשם פיתח דפוס אלים כאמצעי תקשורת ותחושת שליטה, נותן לגיטימציה להתנהגות אלימה, ואין לו כלים להתמודדות. לפיכך, ההערכה היא כי קיים סיכון להישנות עבירות אלימות במשפחה.

בשלב הטיעונים לעונש שבה המתלוננת לדון העדים, והעידה להגנת הנאשם. לדבריה, הוא שינה דרכיו, אינו נוהג כלפיה באלימות כיום, והאווירה ביניהם טובה. עם זאת, המתלוננת קשרה את השיפור במצב, דווקא בהתדרדרות מצבו הרפואי של הנאשם, אשר לדבריה זקוק לסיועה באופן קבוע.

ב"כ הנאשם טען כי יש לחרוג לקולא מן המתחם ההולם, בשל מצבו הרפואי של הנאשם, בהתאם להלכת לופליאנסקי, ואולם אין בידי לקבל טענה זו. בעניין לופליאנסקי אכן נקבע כי יש להתחשב במצבו הרפואי של הנאשם בעת קביעת המתחם ההולם, אך מדובר היה בנאשם חולה במחלה סופנית, ואין להחיל דין דומה על מי שלמרבה ההקלה אינו שרוי באותו מצב. הטענה לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל מצב רפואי, נדחתה פעם אחר פעם, כל אימת שלא חלו נסיבות חריגות של מחלה סופנית (למשל: ת"פ 41726-11-18 מד"י אבוטבול (29.11.20)). ברע"פ 5308/18 ג'בארין נ' מד"י (18.7.18) הקפיד בית המשפט העליון וקבע כי הפתח שנפתח לטובת חריגה ממתחם העונש ההולם הוא פתח צר, וכן נקבע כי את מצבו הרפואי של הנאשם יש לאזן עם שיקולים רלוונטיים אחרים, ובכלל זה הסיכון שנשקף ממנו לציבור. באופן תואם, נקבע כי מקום בו לא הוכח כי כליאתו של הנאשם תוביל לקיצור חייו, אין מקום להימנע מכך בגדרי הלכת לופליאנסקי (ע"פ 2724/17 מורגנשטרן נ' מד"י (24.4.18)). ברע"פ 1076/16 כהן נ' מד"י (11.2.16), אמר בית המשפט העליון:

המבקש טוען, בהסתמך על פסק הדין בעניין לופליאנסקי, כי היה מקום לחרוג לקולה ממתחם הענישה בשל מצבו הרפואי. אין בידי לקבל טענה זו. כפי שצינתי לאחרונה, ההכרעה בעניין לופליאנסקי נעשתה על רקע נסיבותיו המיוחדות של אותו מקרה, בהן בית המשפט התרשם, בין היתר, כי עונש מאסר עשוי להביא לקיצור ממשי של תוחלת חייו בשל מחלתו (ראו: דנ"פ 623/16 פינטו נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (8.2.2016)[פורסם בנבו] ; וכן ראו: עניין לופליאנסקי, פסקה 191). ככלל, מצב בריאותי קשה איננו מקנה לעבריין פטור מעונש מאסר בפועל בגין מעשיו, ככל שעונש זה מוצדק לגביו לאחר הרשעתו (ראו: ע"פ 4327/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (5.6.2013)[פורסם בנבו] ; ע"פ 7453/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14

(16.3.2011)[פורסם בנבו] . הנחת המוצא היא שגורמי הרפואה בשירות בתי הסוהר ערוכים לטפל באסירים במצבים רפואיים שונים, כולל מצבים רפואיים שאינם פשוטים, וחזקה היא שהאסיר יקבל את הטיפול הרפואי לו הוא נזקק בין כותלי בית הסוהר (ראו: עניין לופוליאנסקי, פסקה 222; ע"פ 9155/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (19.11.2014)[פורסם בנבו] ; ע"פ 8226/06 טוויל נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (10.4.2007)[פורסם בנבו] .

במקרה שלפניי, בית המשפט המחוזי התרשם כי מצבו הרפואי של המבקש הוא כזה אשר שירות בתי הסוהר ערוך לטפל בו, ולאחר שעיינתי במסמכים הרפואיים שצורפו לבקשה, אני מצטרף למסקנתו. כן איני סבור כי יש במצב רפואי זה להצדיק הפחתה מהעונש שהוטל על המבקש גם בתוך מתחם העונש, בשים לב לנסיבות המקרה.

לאור דברים ברורים אלה, ולאור מצבו הבריאותי של הנאשם, אשר אינו שפיר אך גם אינו סופני חלילה, אינני מוצאת לנכון לחרוג מן המתחם. לצד זה, אתחשב לקולא במצבו הרפואי של הנאשם, בהיותו בעל רישיון לצריכת קנביס רפואי, ומטופל במרפאת אפילפסיה.

לאחר כל האמור, ובהעדר כל מתווה שיקומי שיפחית את המסוכנות, יש לגזור את דינו של הנאשם על פי עקרון ההלימה, וכאמור לעיל, יוטל עונש כולל.

אציין כי לפי שורת הדין, היה מקום לחייב את הנאשם בין היתר בפיצוי כספי למתלוננת, ואולם היות שבני הזוג ממשיכים לחיות יחדיו, אמנע מכך.

אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. 8 חודשי מאסר בפועל .

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות כלפי בת הזוג.

3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות איומים, או תקיפה כלפי כל אדם פרט לבת זוגו.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ז' תמוז תשפ"א, 17 יוני 2021, בהעדר הצדדים.